

Въ реалната гимназия въ Николаевъ (Русия): Цвѣтко Добревъ Горски, Киру В. Мукановъ, Петъръ Едрецовъ и Мина Милковъ.

Въ Института инженеровъ путей сообщения императора Александра I-го (въ Петербургъ): Георги П. Бѣловъ.

Въ Болградската централна гимназия: Атанасъ П. Хитовъ, Димитъръ Костовъ и Петъръ Ил. Папанчевъ.

Въ Виенския университетъ (медицински факултетъ): Петко С. Кожухаровъ (Кюркчи Петковъ). Сжщиятъ по-рано завършилъ съ успѣхъ класическа гимназия въ Прага и философския факултетъ при Карловия университетъ въ сжщия градъ, издържанъ отъ сливенския радолоубецъ Никола Ценовъ, прѣселенъ въ Браила.

Въ военното училище въ Одеса: Хаджи Константинъ попъ Хаджи Димитровъ.

Въ държавната гимназия въ Кенигрець (Австрия): Петъръ Ив. Данчовъ, Александъръ Т. Козаровъ и Иванъ Д. Продановъ.

Въ Николаевската академия на генералния щабъ (въ Петербургъ): Атанасъ Бѣлчевъ, който по-напрѣдъ училъ въ Цариградския лицей.

Въ *Hamilton College, Clinton* при Нью-Йоркъ (Съединенитѣ Щати): Илия С. Иовчевъ.

Въ началото на 1867 г. прѣдставителитѣ на великитѣ сили въ Цариградъ направили постѣпки прѣдъ високата порта за прилагане въ дѣйствиe Хатти-хумаюна (отъ 18 февруарий 1856 г.), едно отъ важнитѣ постановления на който гласѣло, че на държавна служба ще се приематъ отомански подданици безъ разлика на вѣра и народностъ (чл. 13). По този поводъ великиятъ везиръ Али паша увѣрилъ английския посланникъ въ Цариградъ лордъ Лайонса (lord Lyons), че прѣобразованията вече почнали да се прилагатъ въ дѣйствиe и че положението на християнитѣ щѣло да бжде подобро. И дѣйствително, турското правителство, слѣдъ като свършило съ критския въпросъ, се показало до нѣкъдѣ разположено да въведе нѣкои подобрения въ управлението. Въ Цариградъ билъ учреденъ държавенъ съвѣтъ (*Шурай-Девлетъ*), въ състава на който влизали двама българи (Георги Стояновичъ Чалжковъ и Хаджи Иванчо Пенчовичъ, а по-послѣ и Д-ръ С. Чомаковъ). Въ състава на Върховния сждъ (*дивани ахъями-адлиѣ*) така сжщо билъ допуснатъ българинъ (Гаврилъ Кръстевичъ). Въ главнитѣ градове на държавата се устроили административни съвѣти (*идаре меджлиси*) и сждебни съвѣти (*темизи-хукукъ*), за членове на които се приели и българи. По това врѣме, а именно прѣзъ 1867 г. Панайотъ Минковъ билъ назначенъ за членъ на Сливенския управителенъ съвѣтъ. Прѣзъ 1868 г. той билъ назначенъ за членъ на сждебния съвѣтъ. Отъ тази дата до освобождението (1878 г.), той билъ едно подиръ друго членъ ту на